

שבת ח' ז' צ' ע' ט'

(תענית כת): תשעה באב שחיל בשבעת אוכל בשו
ושותה יין ומעליה על שולחנו אפילו כסעודת שלמה
- בעשינו, וממשמע דמותר אף לימי שתמיד איןנו נהוג
כн, והווינו שאין שם עניין אכילת בשבעת זו, וכן
מצינו שנהגו גודלי הצדיקים, ובemo שמובא על האר"י
הك' שלא היה נזכיר עלייו שום אכילת בשבעת זו,
כי בשבעת החזאת במיוחד יורד שפה עלינו.

זהו ע"ד שביירנו מ"ר "בא במדרשה" (בר' רב, ג'ג).
כשפוגע אדה"ר בקין אחר שהרג את הבעל אמר לו
ס"ג מה נעשה בדיןך, אמר לו עשייתו תשובה ונונטפרתי,
והמלחיל אדה"ר מטפה על פניו אמר לך היא באה
של תשובה ואני לא היתי יודע, מיר עמר והלשן
מושמר שיר ליום השבת. ויש להבין מזו הלשון
"נתפשרטה", מה שייר פשרה עם הש"ת, וכן מה
שעדמו ואמר מושמר שיר ליום השבת, מה ענין שבת
לכאן. וביירנו שהקב"ה hari אמר לך נע וננד תהיה
בארץ, אך יחד עם זה ושם וה' לקין אות, ואיתא
שאות זה הרא שבת (וננוחמא בראשית), היינו
שבש"ק ישוב למקוםו. וזה שאמר קין עשייתו תשובה
ונונטפרתי עם קוני, כלומר עשייתו פשרה, כל
השבוע הנני איך אשאני אבל בש"ק אני שב בחורה
למה שהייתי, אני חזר למקומי ולמדרגותיו כמו קודם
החתטה. וכיוון ששמעו אדרם והראשון כן, אמר לך היא
כוחה של תשובה, פי' כמה גדול הוא בכח התשובה
של ש"ק, כדאיתא שב"ת ר"ת שבת ב' תשב,
שהשבת היא מדרגה כזו שאפילו לאחר חטא כה
נורא שהרג את אחיו hari בש"ק הוא חזר למקומו,

וכאמור זה חזון ישעיהו בן אמוץ אשר חזה
ג' וגוי, הגליי כי בנים אתם לה' אלקייכם בכל המוצבים
אפילו כחוותאים, ויש בונכואה זו חזון נצחוי,
שפנימיות אהבת הקב"ה לישראל בכח' בנים קיימת
תמיד בכל העתים והמצבים אף לאחר החורבן,
וכלשון הפסוק שמעו שמים והאוני ארץ כי ה' דבר,
שדבר ה' רוא נצחי קדים לעיד, שאהבתני אתכם אמר
ה'. וכדאי תא בספה"ק שהוחרבן היה רק בכתיב בראי
אכל בכתיב גואיל לא היה חורבן, כי אהבת ה' לישראל
היא נצחית, וכן שאותל' שנכנטו אויבים להיליכל
מצאו הכרובים מעורין זה בזוה, שנתגללה או כי אפילו
ביחסתו הבודרנו לא בטלב' חייכ' הקב"ה לישראל

בשעת אהובך לא בטלו ורבות זכרך נעל שאות
זה גם כי מאחזר' שלא היה יום מועד לישראל
כימים שחרב בית המקדש. שהוא תמה לכאורה, איה
יום מועד הוא יום החורבן. אלא שענין מועד הוא
גilioי גודל האבת' ליישראאל המתגלה במועדים,
כמו' בשלש פעמים בשנה יראה כל כורך את פני
ה' אלקיין, וכחוי' זו היתה גם בעת חורבן בית'ם',
שהייתו או התגלה האבת' לה' לישראל, שיינו הכרובים
מעורין זה בוה. אף כי תמיד הר' ר' ר' בזמנם בישראל
עשין רצונו של מקום היו הכרובים מעורין וזה בוה,
אבל בעת החורבן נתגלה גודל האבת' לה' בישראל.
מצד אחד היה זה יום חורבן ודם ישראל ונשפט כמו' מים,
אבל בפנימיות נתגלה או נצחית אהבתנו ית' כי
השיהם' אורבב את ישראל בכל מצביהם.

ובוה ביארנו ענין הציגו של חדש אב, הסכת
ושמע ישראל היה הום הזה נהיה לעם, כי או נתגלה
גודל אהבת הקב"ה לישראל שהם עמו ונחלו אפיקו
בשעת והובן ואפיקו בגנות, וכמו שאמור חז"ל
(איכ"ד) שכילה הקב"ה חמתו בעצים ואבני כדי
לא כלולתה חז"ל בכל ישראל. וזה הקוסטא דחיותא
50 שיש בתשעה באב, והואור הגנוו בתוך החושן,
שמתגלה עצם אהבת הקב"ה לישראל. וענין שבת

מרעים בנים משחיתים, אפילו כאשר פשעovi והם בנים משחיתים והרים ג' בנים, ישראלם הם תמיד בכח' בנים להשיית' אפילו כאשר הם חותמים. ומכאן לפ' ר' מ' (קדושיםין לו.) שבין כך ובין כך קרוים בנים, וקייל' הילכה כמותו. וכמו שכתב רבינו מימון ארבי הרכבת' בגותה בדורות ליל'. בל אל' מישנאות

אֲבָרֶבֶן וְמַבְטֵחַ נְאָגָזִים וְנִגְמָנָה שֶׁן, כֹּל אֶלהָ מִשְׁפָטִים
בְּרוּרִים וְהַכּוּחוֹת קִימִינָה שָׂהָקְבָּה לֹא יִשְׁגַּנְא אָוֹתָנוּ
וְלֹא יִסְרַּאֲמַלְיָנוּ שֵׁם בְּנֵים, לֹא בְשִׁירָצָה בְּנוּ וְלֹא
כְשִׁיכְעָסָע עַלְנוּ, לֹא כְשָׁנָאִין בּוּ וְלֹא כְשָׁנָסָר מִמְּנוּ,
כְמוֹ שָׁנָאָמֵר בְּנֵים אַתֶּם לְהָאַלְקִיכְם, בְּנֵי בְּכוֹרִי
יִשְׂרָאֵל, בְּנֵים לֹא אָמַן בָּם, פִי מַמְּאַמְּנִים אוֹ לֹא
מַמְּאַמְּנִים. וְהַמּוֹרָל (נצח יִשְׂרָאֵל פִי"א) הָאַרְיךְ בְּעֵנֵן
וְהָ, וּבְתוּךְ דְּבָרָיו תַּכְּבַּזְוּלָה, שְׁבָכָל עַזְנִין נְקָרָאוּ בְּנֵיטָם
וְכָוּ, שָׁגֵם כָּאֵשֶׁר הַם פּוֹשָׁעִים בְמִזְרָחַ נְקָרָאים אַלְ
הַשִּׁי בְּנֵים שָׁנָאָמֵר בְּנֵים לֹא אָמַן, וְלֹא וְבְלִכְדָּר
אַלְאָ אָפְקַי אֶם דְּבָקִים לְגַמְרִי בע"ג יוֹצָאִים בְמַעֲשֵׂיהָם
מִן הַקְּבָּה לְהִזְוֹת דְּבוּקִים בָּאַלְהָיִ נְכָר, וּבְכָרָר זֶה
הִיהָ רָאוּי לְוֹמֵר שִׁתְבַּטְלֵל שֵׁם בְּנֵים, וְעַל וְהַ אָמַר
שָׁגֵם בְּעֵנֵן הָ נְקָרָאוּ בְּנֵים אֶל הַשִּׁיְתָה. וְכָל וְהַ מִפְנֵי
כִּי אִין שִׁירַק בְּטוּל לְעַזְנִין וְהָ אֲשֶׁר נְקָרָאוּ יִשְׂרָאֵל
בְּנֵים, וְדָבָר וְהָ אִין שִׁינְיוֹן לוֹ בְכָל חַטָּאת אֲשֶׁר יַעֲשֶׂוּ

תהייה החטא מה שהוא. וזה היא המודרגה של ש"ק, בח"י בוגים, שאפיילו עבד ע"ז כדורי אגוז-מושולין לו, כי ישראל בכל מצב שום בניהם הם. וככל שון הפסיק ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לזרותם ברית עולם ביןינו ובין בני ישראל

אות היה לעולם, כלומר שהשבת היה דבר עולמי
ונחחי, ובכל אופן שהוא, אפילו כאשר יהודים נמצאים
בשאול תחתית, וכעכובד ע"ז שוה הדבר הגורע
ביזהרת, תמיד יש לו את כת השם ק' שהוא ברית עולם.
וכmoromo במש"ג להלן בחזון ישעיהו, חדשיכם
וממועדיכם שנאה נשפי, ואיתא ע"ז בוזה ק' (ח'ב'
פת): חדשיכם וממועדיכם קאמר ואילו שבת לא
קאמר, ובגין כך כתיב ביני ובין בני ישראל וגוי.
וזהו החthon הגדול ביותר ליהודי מה שיודיע שביל ייח
מןנו נדח, ובאייה מצב שלא היה הרים קשור
להשיה"ת בבח"י בנים, ואפלו עבד ע"ז כדור אנוש
מוחלין לו.
וזהו גודל עניינה של שבת חזון, ובמיוחד כאשר
הכל ק' בישותם בראיות ראובן יישראל מהרב"ג

וְאֵת גַּם נִשְׁבָּרֶן כִּי אָזְנוֹ בָּהֲרָבָּן כִּי אָזְנוֹ בָּהֲרָבָּן
מְאֻפָּטָא זַיְעָ שְׁשַׁבְתִּיחֹון הָוּ השְׁבָת הַגָּדוֹל בִּיטָּהָר
בְּמַעְלָה מַכְלֵ שְׁבָתוֹת הַשָּׁנָה, וּבְפֶרֶט כְּשַׁחַל-תָּבָר
בְּשְׁבָת אוּ הָוּ השְׁבָת הַגָּדוֹל בִּיטָּהָר, שְׂבָתְלִיתָה
הַשְׁכָּות שְׁלִימִי בֵּין הַמְזֻדִּים, בְּתוֹךְ וְהָיָ שְׁאַת הַשְׁבָת
הָוּ בּוּ מַתְגָּלָה חַוּנוֹת שְׁלִ יִשְׂרָאֵל שְׁתִּימְיד הַם בְּנֵי
לִמְקוֹם, אֲפִילּוּ כָּאֵשֶׁר פְּשָׁעוּ בַּיַּיְעָוָן עֲבָד עַזְבָּן
כָּדוּר אָנוֹשׁ. בְּשַׁק בְּטָלִים כָּל דִּינֵי אֲבִילָת, כִּי
הַעֲכֹודָה שְׁלִ שְׁבָת הִיא רָק אַהֲבָה וּדְבִיכָּות, עַזְבָּן
בְּשְׁבָת אֵין בְּכָלָל אֶת עַנְנִי חַוּרְבָּן בִּיהְמָקָן, שְׁכָבָת
5 חַוּרְבָּן אֵינוֹ שִׁיךְ אֶלָּא בִּמְיוֹת הַחוֹלוֹ. וּכְהַסְּפָרָה
מְהֻרָּה קָרְבִּי בְּרוּךְ מְמוּבָּזָן זַיְעָ, שַׁפָּא בַּתְשָׁעָה
הַיּוֹם אָמַר בָּאַמְצָע הַשְׁבָוֹעָ לְאַגְּשָׁיו שְׁלָא יְבוֹא אַלְיָהָן
לְשְׁבָת חַוּן, כִּי אֵין לוֹ מָה לְתָת לָהּ, לֹא אָור וְלֹא

מדרגות, ואין להם בשכיל מה לבואו. אך מיד שנכנסו
השבת קרא ואמר להם בואה אליו, יש לי אוור ווי
לי מדרגות, הכל ישנו. והיינו שהש'ק היה לא לפוגג
עד ר' מות השבעה, אלא והוא שבת חווון בה מתגלגל
חוון ישראאל הם תמיד בתה' בנים אתם לה
אלקיכם, וחווון הגדול והנפלא שכח השבת עולם
להם לישראל במצבים השפליים בייתו. וע"כ אחו'

שבת ו' נרין ז' ינואר ע' כ' מ' י' ז' ינואר ע' כ' מ' י' שבת ו' נקראת שבת חזון, ע' ש' שופטירין בה חזון ישעיהו. והנה לשון זה חthon אינו מצוי בשאר נביאים, וצ'ב בכמה נתיחה נבואת ישעיהו מכל הנביאים שנקרוatab בשם חזון, והרי כולה דברי מוסר ותוcharה בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו بي וגו', ומודיע רוקא היא אמרה בלשון חזון (ועי' בראשי' מש'כ' בזוה). ולמה נקראת השבת דוקא ע' ש' זה. וכן הלשון שאמר שמעו שמות והאוינו ארץ כי ה' דברי אינו מצוי במק' א'.

ויל הענין ע"פ מש"כ בסוףה"ק פרי והארון (פרק טז), שמקשה ביותר על ענין האבלות של תשעה מטוטם", אלא עצבות ויגון היא הקליפה הקשה ביותר באב, הכל לא עצבות וזהו גורם נקראה על שמה מכל הקליפות, שזרוי העבודה רורה נקראת על עצבים עצבים כסף וזהב (תחלים קטו) וכן חבור עצבים (הושע ז), והעצבות אין לה שייכות עם השיעית"ת כמאמר עוז וחוזה במקומו, ואין השכינה שורה אלא מתוך שמתה. ובמקרה ע"פ דברי המדרש (איכה אלב) עה"פ כי ה' הוגה על רוב פשעייה, יכול על מגן ת"ל על רוב פשעייה. ומפרש בזה, לדכתא' תמהו עצם ענין האבלות על חורבן בית המקדש, מה שיר' אבל ויגון על מה שהייתה ואיננו, כי מה שעבר אין, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה אחריו מות הילד, ומה זה אני צם האוכל להшибו. והוא כוונת שאלת המדרש יכול על מגן, פי' שהאבלות על ביהם"ק

היא על חנן, שמתאבלים על העבר שהיה ואנינו, וע"ז עונה המדרש "ל" על רוב פשיעיה, הינו במאמר חז"ל כל שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאילן נחרב בימיו, שהאבותות היא על זה שנחרב בימיו, וזה על רוב פשיעיה, על רוב פשיעיו וחתאו שמנעו הטוב שאין הוא עם ביהמ"ק יכולם לדור בעולם אחד. ואינו דהאבותות של ת"ב איננה אבותות על העבר אלא ענינה תשובה, שיהודי מתאבל על רוב פשיעיו שהוא רוחוק כ"כ מהשי"ת שאין ביהמ"ק יכול לברגנותו במיינו.

והנה בענין תשובה ביארנו שיש זהה ב' זרכיט
יש את הדרך של סור מרע ועשה טוב, בראשית
צורך להתחמי בسور מרע, לעקור את הרע, ואח"כ
עשה טוב. כי כל ומון שעוד יש בו רע אינו יכול
לבוא לעשה טוב. ויש עוד דרך עילאית, כמו
שפירשו צדיקים سور מרע על ידי עשה טוב. והוא
עד' שכתב הרמח"ל ביריש ספר מוסלחת ישרים שהאדם
לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מיו שביבנהו,
וזה התכלית של יהודית ותכלית העבדות, וכאשר יהודי
וזוכה להתענג על ה' הרי כל העידונים וכל התענוגים

שביעולם הם כאן וכאפס לעומת התענוג הזה, ומילא מסתלק ממנה הרע. והזמן לדרך התשובה הזאת הוא בש"ק. ימות החול הם במדרגה יותר קתנה, שצרכיהם להקדמים תקופה סור מרע ואח"כ עשה טוב, אבל שבת היא כה עליון, ובזה מסוגל יהודי לחתוך מלחתענג על ה'. וכמאח"ל כל השומר שבת כהכלתה אפילו עבד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו, פ' כהכלתה היינו שימוש הຕכית להתענוג על ה', שאו אפילו ע"ז כדור אנוש מוחלין לו. כי בש"ק ישראלם בבחוי' בנימ לחש"ה, שהעבדה של ישראל שבת והיא בבחוי' בנימ, וכן בעמלעה ההנאה היה באחוי' בנימ, וע"כ כל השומר שבת כהכלתה אפי' עע"ז כדור אנוש מוחלין לו, שבכח השבת שוויא באחוי' בנימ מסוגל יהודי לשוב על-הרבבה לדורותיה רברך אישו יירגא וויאי

60 זה עניין חזון ישעיהו. משמעות חזון שמדובר גוזלות למלعلا מן השכל. והחזון הוא כמו שנאמר שם, בנים גדלי ורומיתינו הם פשעו כי, וכן ורע

המצרים יכולים הם להתקרכר ולהחכns אל המלך ולহגיע למדרגות גבירות. ובמיוחד בש"ק הזאת שבת חזון, שהוא השבת הגדולה ביותר מכל שבתוות השנה, כי אז במיוחד יש את הבחן של כל רודפי השגונה בין למצרים, שהמלך בדורך ונקל להגיע אליו. ואנו מזמנים ומיחלים לביאת המשיח בב"א שוא תהיה שבת זו בבחני שבת הגדול, הגדול שבגדולים.

והנה איתך בעבודת ישראלי בשם הרה'ק המגיד,
ממזריך ז' ע"פ כל רודפה השיגוה בין המצרים,
פי' כל הزادך ומבקש להשיג ולחתוך להשית',
השיגות בין המצרים, שא הונן מוגול להשיג זאת.
עוז' מ' למיל שכאשר הוא בתיו קשה מאד להגייע
אליו, שיש הרבה מנויות ועיקובים מלכודו אל המלך
בעצמו, אבל כאשר המלך נועט בדרך או יותר קל
להגייע אליו. וזה הפנימיות של ימי בין המצרים,
שכל הزادפים ומבקשים תמיד לדעת את השית'
ומתינוים ואינם משיגים, הרי בימים אלו של בין

חוון שקודם ת"ב, כדאיתא שבש"ק יורדים כל
ההארות הש"יכים לשבעה הבא, ובש"ק הזאת נשפעת
הארת הגילוי הזה שנגנים אתם לה' בכל העתים ובכל
המצגים.
וזהו גודל מעלת השבת הוצאה שבת חזון,
דשבת היא ומן של גודל אהבתה ה' שעבודתו של
יהודי בש"ק היא מותן אהבה, ושבותה זו עוד
מתעוררת הפלגת גודל אהבתה ה'. וזהו הזמן שהירושי
יעבוד להש"ית מותן גודל אהבה ומתווך אמונה שלא
היה יום מועד לישראל כיום שחרב בו ביתם"ק,
שלכאו' זה דומה כסתירה, אבל באמת הרי דוקא
או' נחגלה גודל אהבתה בפנימיות.

שְׁלֹמֶת

בין המצרים

משמעות האבלות השתוקקות וגעגועים

ח'ו"ל אמרו שואlein ודורשין בהלכות המועד, וככל בו שבעל זמן מיוחד אצל יהודים צריך ללימוד ולהתעמק מה ממשועתו והנצחיות שבו. ועל דרך זה יש להבהיר עניין האבלות על החורבן בימי בין המצרים ותשעה באב, שהרי אצל יהודי כל התגים והמודיעים עננים נצחי, ומזה א'כ תפקיד הימים, ובודאי אין זה רק המשמעות הפושטה של אבלות להח Abel על מה שהיה ואיננו, שכן עם ישראל אין שומר על זכרונות של עבר בעולם אם לא שום קשורות להווה ולעתיד. וכבר אמרו ז"ל (מס' סופרים כ'א) גורה על המת שישתחן מן ולא שנזامر (תהילים לא) נשחתני כמת מלך, אבל כאן כתוב אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני כי ירושלים היא דבר כי ישין השכה שלטת בו, לכן אם אשכחך ירושלים דהינו שאראה אותך כדבר שאבד ואני נח'ו משכם ימני.

ויש לבאר זאת שהמשמעות של האבלות על
ביהמ"ק היא אידי-השלמה עם חורבונו ותשוקה לבניינו,
шибוט אלין משלימים לרגע אחד עם זה שביהמ"ק
ח' חרב, ותמיד הם מעלים את זכרונו על לזכם
ומשתוקקים ומוצפים מות' יבנה ביהמ"ק, ע"ד מאמר
מן ה' מקוברךין ז"ע, שהגורוע ביטור והוא כאשר
משלימים עם המצב כמוות שהוא, וכך האסון הגודל
bijouter הוא כאשר יהודים משלימים שאפשר לחיות גם
בלי ביהמ"ק. וככעהשה שהיה אצל הרה"ק מאפטא
ז"ע שנכנס אליו יהודי ומתינה לפניו את כל צדורייו,
והיה נראה לו שהוא ממשתף כ"ב בצערו. ואומר
ול' רורה"ק מאפטא, ומה עס וזה שלא הקיריבו היינו

3. את קרבן התמיד, על וה אינך דואג כלל. ה' יונין
שלו יש לדאגה המעייקה עליו יותר מוה. לייחודי אסורה
להשלים עם חורבן בהימ"ק, ו'ג' פ' ביים מבקש יהודים
בתפלה ולירושלים עירך ברחמים תשוב ומעוורון
בלנו משואה לבני ירושלים וביהמ"ק, ובמיוחד
בתפלות המוספים של ג' הרוגלים שתוכם רצוי
השתוקקנות עילאית לבניין בהימ"ק כמ' אבינו מלככים
גלה כבוד מלכותך עלינו מורה וכו' מלך חתן רוח הקודש
עלינו וכור' שובה אלינו וכו'. והשתוקקות הואה
היא בחכ' של קרבנות. וכמש'כ' מון אדמור' רב' ב'ב'
ז' י"ע במקתב כי הגיגועים לדברים יותר גודליים
פע מעצם הדבר. וע'יו' הוא ראות בנין בהימ"ק אש
נכנה מכל השתוקקות שישראל משתוקקים בגלו
לבניין בהימ"ק, שע'יו' הם ממשיכים את בניינו בב'א'
כאשר יהודי שורי בתכליית המוריות על העיר א-
האלקות שהAIR בבית המקדש והוא מלא השתוקקו
לזה הר' מס'יע לבניין בהימ"ק. ובמיוחד בז'
השבועות של בין המצרים שביהם מעוררים כל
ישראל ביטור את התשוכה לבניין בהימ"ק. וע'
תקופה זו היא בעצם תקופת ההתחלה של בניין

ובזה יש לבאר את המסופר שהפילוסוף אפלטון מצא את ירמיהו הנביא מקנון תמרורים על חורבן היבת, ואחר שטבוח לזראות גודל חמתנו של ירמיהו ^{או} הגביה שאל אותו איך מתאים לחם כמושך לברית על העבר, הרוי ביהם^ק כבר נשוף ואינו והעבו אין-ומה-תועלת-כפכפיתך. ^{ואמר-}לו-ירמיהו, ^{אין-} יכול להשיב לך על שאלה זו כי לא תבין את התשובה. ות בָּה | בזה כאמור שימושות האבלות היא השתווקנות והשתפוכות הנפש. ^{וע"ד} מה"כ (תהלים סג) מוזמור לדוד בזיוותו במדבר יהורה צמאה לך נפשי כמה לך בשרי, שכasher היה דוד במדבר יהורה, רחוק מביהם^ק, ולא היה לו את האור אלקות שהAIR בביהם^ק, שאב או כל חיותו מצמאה לך נפשי כמה לך בשרי. והוא עניין האבלות והכביות של ישראל על חורבן ביהם^ק, ההשתווקנות והגעוגעים לזיילוי הגודול של אור האלקות שהAIR בזון שבית המקדש היה קיים. וככתוב בשערו העבודה לרביבינו יונה (אות ה') שבעת היה הבית בבניינו היהת שם בכל עת בחינת מעדן הדר סיני ברורגת הנבואה ולמעלה מזה. ומובן תשובה ירמיהו שאינו יכול להסבירו פשר בכיותו כי לא יבין, שדרוגה זה של השתווקנות לאורו ^{ית'} אכן גוי מוסולג להבין ולהלחש.

3. את קרבן התמיד, על וה אינך דואג כלל. ה' יונין
שלו יש לדאגה המעייקה עליו יותר מוה. לייחודי אסורה
להשלים עם חורבן בהימ"ק, ו'ג' פ' ביים מבקש יהודים
בתפלה ולירושלים עירך ברחמים תשוב ומעוורון
בלנו משואה לבני ירושלים וביהמ"ק, ובמיוחד
בתפלות המוספים של ג' הרוגלים שתוכם רצוי
השתוקקנות עילאית לבניין בהימ"ק כמ' אבינו מלככים
גלה כבוד מלכותך עלינו מורה וכו' מלך חתן רוח הקודש
עלינו וכור' שובה אלינו וכו'. והשתוקקות הואה
היא בחכ' של קרבנות. וכמש'כ' מון אדמור' רב' ב'ב'
ז' י"ע במקתב כי הגיגועים לדברים יותר גודליים
פע מעצם הדבר. וע'יו' הוא ראות בנין בהימ"ק אש
נכנה מכל השתוקקות שישראל משתוקקים בגלו
לבניין בהימ"ק, שע'יו' הם ממשיכים את בניינו בב'א'
כאשר יהודי שורי בתכליית המוריות על העיר א-
האלקות שהAIR בבית המקדש והוא מלא השתוקקו
לזה הר' מס'יע לבניין בהימ"ק. ובמיוחד בז'
השבועות של בין המצרים שביהם מעוררים כל
ישראל ביטור את התשוכה לבניין בהימ"ק. וע'
תקופה זו היא בעצם תקופת ההתחלה של בניין